

Шановний пан головний редактор Левітас І.М.!

Я звертаюся до вас, як бувший в'язень фашистських концтаборів, моє прізвище Котляр Пінхос Львич (у таборі був Котляров Петр Львович №13771 шталаг 13/с 13/а). Народився я в 1922 р. в м. Умані, навчався у єврейській школі; у 1938 році, коли закрили всі єврейські школи, я поїхав до Одеси вчитися в ФЗУ; у 1940 р. я закінчив ФЗУ та пішов працювати токарем на завод. Коли почалася війна, 11 липня мене мобілізували в армію, і 25/VIII нас вже кинули в бій, не навчених, не озброєних, на три чоловіка одна гвинтівка. В нашій роті були самі хлопці 17—18 років, але воювали непогано, не гірше за дорослих. В Запорізькій та Дніпропетровській областях були дуже великі втрати, з кожного полку залишалася рота, багато поранених, ліків немає, ми тримали оборону Запоріжжя, велика перевага німців — нас вибили. Як нас німці били, — в жодному кіно не наслідують це показати. Я був поранений в руку та ногу, рани були не важкі, і я ще був у строю. В листопаді 1941 був контужений, втратив свідомість та попав у полон. Опритомнів у великій колгоспній коморі, нас там було чоловік 500. Мене туди зтягли два солдати з моєї роти. Німець хотів мене застрелити, але вони мене підняли. Потім нас відправили пішки в Запоріжжя — без їжі, дорогою поранені падали, німці їх добивали, я був фізично здоровий і все витримав. Потім прийшли в Дніпропетровську тюрму, звідти нас гнали працювати на вокзал — перекачувати бензин із цистерн в бочки, це дуже важкий фізичний труд. Голод, холод — зима тоді була дуже холодна. Там працювали цивільні. Я і ще один лейтенант поміняли наші шинелі на чорні фуфайки для того, щоби було легше втекти. І ми все ж таки втекли, але треба було перейти через міст, охорона моста була на початку і в кінці моста. На початку стояли італійці, вони нас пропустили, а в кінці стояв німець та український поліцай. Лейтенант пройшов, в нього на голові було волосся, а українець зняв з мене шапку, палкою по голові побив мене та відправив назад у тюрму.

У 1942 р. нас молодих в'язнів відправили до Німеччини, до відправки повели в лазню, чого я дуже боявся, я на єврея не схожий, але... не гаркавлю і світле волосся. В тюрмі багато було таких, що шукали євреїв, комісарів, офіцерів — їх називали шакалами, це були наші — росіяни, одного такого ми вночі задушили. І ось після лазні оголені мали пройти комісію, а переді мною йшов високого зросту з великим прутнем, а перевіряв німець у білому халаті і наш поліцай, німець закричав „майн гот“ і всі засміялися, а поліцай дивиться на німця; мене ніби хтось штовхнув, і я пройшов. У вагоні я познайомився з одним мл. лейтенантом, йому було 19 років, і ми з ним потрапили до найбільшого табору Хамельбург. У цьому таборі були всі наші офіцери високого рангу, генерали, у тому числі і Карбишев — він був особливий в'язень, він сидів окремо — маленький барак, огорожений колючим дротом. Нас молодих брали на роботу — прибирати табір, виривати траву і ще різні роботи. Я мав можливість наблизитися до огорожі, де сидів Карбишев, і я часто з ним говорив. Він був вбраний у сіру довгу гімнастерку без ременя. Він мені казав: „Мене хочуть примусити виказати секрети оборонних споруд, хай мене розстріляють, я їм нічого не скажу, я не зраджу свою Батьківщину“. Він мене розпитував, який настрої у полонених, він казав: „Тримайте вище голову, вони виснажаться, нам допоможуть Америка та Англія, ми виграємо війну, ти передай всім, будь обережним, багато зрадників серед офіцерів і солдат, вони будуть вас агітувати проти радянської влади, не слухайте їх“, — та ще багато чого.

Раз на тиждень нас виганяли на площу молитися, піп був чи то болгарин, чи то серб — і мені довелося хреститися.

Молодих відібрали для роботи та відправили в м. Нюрнберг. Вже американці почали бомбити міста. Нас розділили по командам з прибирання після бомбардувань — це була для нас дуже добра робота, оскільки ми знаходили їжу. В нас був охоронець Курт, колишній злодій, рецидивіст, його цікавили золоті вироби, він примушував нас знімати цінності у вбитих; за це він нам давав їжу. Через 2 місяці нас відправили 100 чоловік у Судетську область на лісорозробки.

Господар був Штрауб, а другий господар Вацлавик, робили ящики для снарядів, праця була важка, але там було багато чехів та змішані шлюбні: німці з чехами. Вони нас жаліли і допомагали. Німці про це дізналися і нас відправили назад у Нюрнберг. Там нас знову брали на розчистку після бомбардувань. Німці мали маленькі валізки з цінностями напоготові у дверей. Як гудить сирена, вони його хапають і біжать в бомбосховище, але сховища були дуже слабкі і багато гинуло. Нас попереджали нічого не чіпати — розстріл. Нам сказали, що Курта та 10 полонених розстріляли. Потім нашу команду відправили в місто Ашаффенбург на завод Гюльднер-Моторен-Верке (Güldner-Motoren-Werke) токарем. Там при заводі був табір, там ще працювали серби, поляки, чехи, дуже погано годували. Кожного місяця до табору приїздила велика машина з причепом, намальований „Червоний Хрест“ і кожному полоненому давали ящик, там було: згущене молоко, шоколад, галети, консерви, цигарки та ще багато чого, але це все не для нас, тобто росіян — ми стояли і облизувались. Нам сказали, що ми не були членами Червоного Хреста. Скільки тисяч молодих хлопців могли би залишитися в живих, якби ми були членами цієї організації. На заводах працювало дуже багато європейців, вони отримували із дому листи, посилки, вони жили в таборі з меншою охороною. Росіяни жили в середині табору і навколо есесівці, і на вежах з кулеметами. У нас були бавовняні матраци, набиті соломною, ми їх кидали на дрот і перескакували в барак — красти їжу, вони лякалися нас, ми були голодні, як звірі, не звертали уваги на постріли, що встиг схопити до рота, то твоє; коли перескакували до себе, на нас кидалися свої шакалі і видирали у нас. Так було і в Дніпропетровській тюрмі. Привезли для корма мерзлий буряк і у дворі біля куреня була ціла купа, снігом покрита, поряд вежа з кулеметом. Декілька чоловік кинулись на купу красти буряк, німець почав стріляти, двох вбив, так вони лежали цілу добу і кров стікала на буряк. Наступного дня голод погнав мене на цю купу, схопив 3 буряка — одного вбили, а мені повезло, і мені дісталось пів буряка. Тепер я згадую і не можу повірити, що це було зі мною. Мої рідні не люблять, коли я розповідаю про це.

Коли англійці почали бомбити Ашаффенбург, хазяїн вирішив евакуюватися. Завод і нас відправили на південь Німеччини у м. Філінген поблизу швейцарського кордону. До табору прийшли із заводу Гюльднер-Моторен-Верке обер майстер і майстер забрати своїх полонених робітників і вони мене впізнали, нас було 22 чоловіки, і нас відвезли на завод „Фар“ (Maschinenfabrik Fahr) — там працювали французи і інші народи Європи. На ньому ми працювали, а ввечері нас відвозили у табір. Поряд працювали французи, один француз, на ім'я Еміль, чимось завинив, і його поставили шліфувати колінний вал до мотора, він брав шліфувальну шкірку, мочив в керосин, вставляв в дерев'янку і його кидало вперед і назад, так цілий день. І ось цей Еміль мені сказав, що він і ще двоє збираються тікати до Швейцарії та хочуть мене взяти із собою. А я подумав, чому саме мене, потім зрозумів, чому. В призначений день я вийшов із цеха, вони мене чекали. Мене перекинули через паркан, і ми сховалися за містом в городній будці, мене перевдягли в брюки і піджак, і там ми чекали до ночі. Серед французів був один льотчик, він міг по зірках визначати місце, де ми знаходимся, і в них була мапа. Тоді я зрозумів, навіщо я їм потрібен. В день ми ховалися в Шварцвальдському лісі, а вночі ми йшли, але треба було щось їсти. У німців в селах двоповерхові будинки і є підвали (келер), там в них були різні закрутки: свиняча тушонка, кури, гуси, різні овочі. Для мене це було новинкою, в нас цього не було. Французи мали із собою клейкий пластир, вони клеїли вікно у підвал хрестом і мене спускали вниз на обмотці — деякі французькі частини носили черевики з обмотками — і я на дотик відкривав скляні банки, зверху були скляні кришки з гумками з язичком і пружинка, і ось в темряві я опускав пальці в банку, шукав тушонку і кидав у мішок. Потім вони мене витягували — це було дуже ризиковано; зі мною їм було легко — я важив 40 кг.

Добрались до кордону і вдало перейшли. Мене від них забрали, викупали, помили, почистили і відправили у Цюріх, там були ще росіяни, потім нас відправили в Лозанну, там на

карантині також були росіяни. Нас добре годували, нам об'явили, що ми є інтернованими. Нам видали американську військову форму — таку, що отримує американець, форму отримали і інші національності — ми повинні були на лівій кишенці носити нашу Червону Зірку. У Швейцарії нас дуже добре годували, потім нас розкидали по різних містах. Я потрапив до м. Гларусштос на кордоні з Австрією. Там ми працювали у сільському господарстві, вони не примушували, хто хотів заробити, вони платили дуже добре. Там я познайомився з однією єврейською родиною із Відня — вони мені купили путівку в санаторій — там мене підлікували, я набрав вагу, у мене з'явився рум'янець, як замолоду, ми жили в хороших умовах, як цивілізовані люди. Ми там хотіли працювати, щоб привезти додому хоча б що-небудь після такої війни. Нам там давали подарунки: взуття, валізи, сорочки та ін. Приїхали до Швейцарії представники МЗС та почали нас готувати їхати додому. Війна вже закінчилась, ми заходили по суботах до ресторану, замовляли горілку, коньяк; у нас вже були гроші, ми працювали, а росіяни, слава богу, пити вміють. І коли ми збиралися уходити — підходить кельнер і говорить: „Дякую, що прийшли, за вас вже заплатили.“ Ми питаємо, хто, а з іншого стола нас вітають і показують літеру „V“ — Вікторія — Перемога.

Ми почали збиратися. Купляємо дорогі речі, там були дешеві годинники. Нам подають хороші вагони — їдемо через Австрію, західну Німеччину, нас охороняють американці. Потім переїжджаємо східну Німеччину, нас висаджують із гарних вагонів і пересаджують у брудні теплушки і охороняють, як злочинців. Прибули до фільтраційного табору і пішки 5 км до іншого табору. Нас вишукували, у кожного було по валізі, у де-кого по дві. Нам дають команду поставити валізи праворуч, виходить майор, ноги розставив, руки позаду і говорить: „Ну що, довоювалися, зрадники Батьківщини“. Ми були добре вбрані — в макінтошах, капелюхах, з краватками. Потім майор командує наліво, 4 кроки вперед кроком руш, валізи залишились. Відійшли метрів 20, ми бачимо, через наші валізи — бійка між офіцерами. Нас повели в лазню, якщо можна назвати це лазнею, нас побризкали якимось розчином, потім підстригли наголо і дали вживану армійську форму. Ми звідти вийшли, один одного не впізнали. Багато хто казали, що вони гірше за фашистів. Це нас відібрали лояльних, а офіцерів в концтабори. Серед нас були Герої Радянського Союзу — льотчики. Ми, не боялися тікати з концтаборів, і потім нас відправили по частинах. Я потрапив у 8-й мотострілковий полк. Невдовзі весь полк направили на охорону Берліну. Після виступу Черчіля в Фултоні зони поділилися. Я і ще троє солдатів охороняли шлагбаум. По ту сторону шлагбаума була американська зона. Двоє з нашого поста перейшли до американців. Потім я дізнався, що із 75 чоловік, які прибули із Швейцарії, 45 пішли в західну зону. Через такий прийом я не знав, на якому я світі.

Я писав в Одесу та Умань, але ніякої відповіді не було. Зв'язок погано працював. Тільки у 1946 р. моя двоюрідна сестра мені написала, що в Умані загинули мої батько, мати, сестра, а брат лежить в госпіталі, куля йому попала у підборіддя. Вони стрибали з парашутом — він був десантник — це було в Польщі — була ціла група — його сильно поранило — вибило всі зуби, кусок язика і підборіддя — він був молодше за мене на 3 роки — пішов добровольцем і отримав 20 руб. пенсії, тому що він був школяр.

У грудні 1946 р. мене демобілізували і я приїхав до Одеси, брат мене вже чекав. У нашої сестри чоловік загинув, свою квартиру не змогли відібрати і жили в 6 мет. кімнаті з сином і моїм братом. Я приїхав, побачив свого брата інвалідом. Йому потрібна була м'яка їжа: сметана, молоко, а тут цього не було, і він поїхав до Умані. Там він познайомився з жінкою — українкою, вона жила в селі, у неї була корова, дім, і він з нею одружився. Жили вони дуже добре, вона народила йому п'ятьох синів, всі виховані, гарні, всі з вищою освітою, старший син закінчив академію ім. Фрунзе, полковник, решта вчилися в Києві. Брат помер в 1992 р., дружина його навіть не знала, що він єврей, він боявся зізнатися: син займався в академії, потім працював у Держбезпеці — якби знали, що він єврей і дядько був у полоні, були б великі неприємності, ніхто не знав, що у нього є брат.

В 1947 р. я поступив на завод токарем, потім став наладчиком. На одному місті пропрацював 47 років. Перші роки до смерті Сталіна мене тягали в НКВС, як я, єврей, залишився живим, думали, що я шпигун — просто знущались... Ніколи не отримував премію за хорошу працю, завжди особливий відділ викреслював мене — всі робітники дивувалися, що я працюю краще, а хто гірше — отримують премію. А останні 15 років це тавро з мене зняли. У мене хороша сім'я: дружина теж пропрацювала 45 років у службі зв'язку — зараз пенсіонерка, теж 10 років працювала на пенсії, син, внуки гарні. Мені повернули всі нагороди, вибачились, орден Вітчизняної війни I ступеня, медаль „За відвагу“ і багато ювілейних медалей. Після пенсії ще працював 10 років, потім захворів, мені зробили урологічну операцію і заборонили працювати, і ось вже 4 роки не працюю, отримую пенсію 70 грн. Виїздити поки не збираюся, оскільки залежимо від дітей, вони поїдуть і ми поїдемо але поки що про це не думаємо. Я дізнався, що німці виплачують бувшим в'язням, але мені не передбачено, оскільки я був у гетто, а не був остарбайтером, остарбайтерам було краще, ніж нам, вони працювали у бауерів, хоча б було, що їсти.

У 1956 р. я прочитав книгу про Карбишева „Коли фортеці не здаються“, письменник Голубєв С.Н., він так написав про цей табір Хамельбург, ніби він там був. Я йому написав листа, він мені відповів, що, якщо книгу будуть перевидавати, він впише мою розповідь. Потім вийшов фільм „Батьківщини солдат“, і там є мій образ — не одесит Петька, а смоленський хлопець. Я розумію — тоді був такий час. Посилаю Вам своє фото, якщо ви збираєтеся надрукувати в газеті. Я переписувався з радянським комітетом ветеранів війни, з Іллею Еренбургом, отримав від усіх відповіді. Хотів добитися чогось, але потім зрозумів, що все марно. Мене дивує, що ті євреї, що пройшли фашистські табори і уїхали за кордон, отримують компенсацію і хорошу пенсію, а ми тут — бувші в'язні, потребуємо допомоги, і нам нічого не дають. Ви, шановний, як голова єврейської общини, повинні добиватися, скільки вже нас залишилось, ще кілька років, і нікого вже не буде.

Вибачте, якщо не так ладно написано, це одна тисячна доля того, що я пережив.

З повагою Ваш Котляр П.

270069 Одеса—69

Ж Кюрі, 60, кв. 159,

Котляр П.Л.

Уважаемый господин главный редактор
Левитасе И.М! Я обращаюсь к Вам, как быв-
ший узник организационных лагерей под фран-
цузской Котляр Гинхос Левая (в лагере был Котляр
Петр Львовна № 13771 станция 13/с 13/а родился в 1922?
в г. Умань, учился в еврейской школе; в 1938 году
когда заармировали все еврейские школы я уехал в
эмиграцию учиться в ФРГ; в 1940г. закончил ФГУ
и пошел работать токарем по заводу. Когда началась
война 11 июля меня мобилизовали в Армию, и 25 (или
нае уже происходили в бой, не обученных не вступивших,
на 3 человека 1 винтовка. В нашей роты были еще
малыши 17-18 лет, но все равно не клало, не хуче
взрослых. Из запорожцев и Винницанцев
общаясь были очень боязливые ребята; из каждого
подка оставались рота, много раненых, умирающих,
мы держали оборону Запорожье, боялись немцев
мушкетеров немцев - нас выбили. Как нас казнили
были мы в одном ряду не помню это показав
я был ранен в ногу и руку, раны были не смертель-
ны я еще там в строю. В ноябре 1941г был

12 августа мы с Девы сошли в погоню в плен (2)
Очнулись в большом колхозном амбаре, нас там было
человек 500. Меньшуга забавляет 2 солдата с моей
рошью, немка хватил меня в асфальт, но они меня
кознями. Потом нас отправляют пешком в Запо-
ротское - без еды, по дороге раненные падают и мы
их добивали, а били французские зоры и
все выдержали. Потом пришли в Дмитровское
Кучу Тарьму, оттуда нас снами работаво на вы-
зав - перекладывать бензин из цистерн в бочки,
это очень грязная работа, Толсу, Келсу - зима тогда
была очень холодная. Там работали украинские, а и
еще один лейтенант; комендант наши выкинул
на зерные орудайки, для того, чтобы легче было
убеждать. Мы там вели себя убеждали, но надо было
идти через лес, охрана места была в начале и в
конце. В начале ездил итальянец или нас пруж-
тили, а в конце ездил немец и украинский полицай,
лейтенант пружил, у него на голове был волос, а
украинец сшил с меня шапку, когда пошел
в ездил меня и отправил обратно в Тарьму

3

В 1942 г нас молодых полных атравими в
Германию, до отправки поехали в баню, голод меня боялся,
я не ервля не похоти кон... не шурт-вию, а светлым
волос. В тюрьме много было таме, что писали евреев,
Комиссаров, ермизеров их называли Макалами,
— это были наши-русские, одной тавго мы тавго
вздумали. А вот после бани пошли должны
были пройти Коптевию, а впереди меня шел один
большого роста с белыми волосами, а проводил
меня в белом халате и наш полицай, немцы
закрыли Майн-дом и все застыла, а
полицай смотрит на немца; меня как-будто
кто-то толкнул и впереди, в луже
я узнавалась с одним мл лейтенантом ему
было 19 лет и смелым копал в солиной бу-
льшой лагерь Хамельбург в этом лагере
были все наши выгнанные ермизеры, генералы в
том числе и Шурбашев — он был особый
ушия, он сидел отдельно — маленький барак
огорожен колючим проволоком. Нам

многих братья на работу - убирают лагерь, вырывают
трава и еще разные работы. Я имел возможность
посетить приблизиться к ограждению, где сидел
Корбизин, и в заставе с ним говорить.
Он бы ошел в среднюю длину шпалоберезе без
пояса, он мне говорил: меня хотя бы заставят
раскрыть секрет о борных секретариатах,
русский меня расстреляют, но что бы ни было
не скажу, я не предаю свою родину!
Он меня расстраивал, как похороше у меня
он говорил: „Держитесь вы все хорошо и не поддавайтесь
нам помогите Америке и Англии, мы выдержим
войну, вы перед нами, будьте осторожны, много предателей
среди офицеров и солдат, они будут вас и
решать против советских войск, не слушайте их
и еще выживайте. Недавно корабль видели как
по всему лагерю водили сына Сталина
Якова Дмитриевича, он был в 5-м
Тината длинная шпальта и с плакатом
„Я сын Сталина“ — мы всегда дружили
по дог пропаганды. Скуса многолет и ушел
то это была правда. Раз везли нас много
идем на площадь мостовая; там был чин
болгарин или серб — и мне пришло в голову
молвух отобрать для работы и отправил в
Норенберг. Там американцы напали бомбить
города. нас разделили по командам на уборке

После бомбежек - это была виднее очень хороших
работ, там как мы находим еду. У нас был охранник
Курт, бывший вор, режиссер, во интернациональном
издании. Он заставлял нас слышать уверенность у убийств
нас; за это он нам давал еду. Через 2 месяца мое
время закончилось в судейской области на мостовых
работы Гергарайхенштайн хазки бни Мтрайт, а
другой хазки Вацлавик делал жилища для
снарядов, работа была тяжелая, но там было много
техос и смешанные браки. Немцы к нам они
нас толкали и помогали. Немцы эти уехали с нас
и в это отприсили в Нюрнберг. Там нас отобрали на
расстрелу после бомбежки. Немцы имели много
к молоданкам с уверенностью на шее у дверей. Как
будто сирена они его хватают и бегут в бомбо-
убежище, но убежище бни очень слабое и очень
много гибли. нас предупредили килеом троту
расстреляли. Там сказали, что Курта и 10 человек
расстреляли. Тотом нашу команду отобрали в 2.
А там средине на завод Тилднер моторенверке - токарем.
Там кризавале бни икар, там еще работали сербы, поляки,
чехи, очень плохо кормили. Кашки меша в паре
кметале блестя мшике - болать с придеком
кармешам, 'Нриеный Крест' и катушку келову
давали звук, там было; слушать только, слышать, слышать
консервы, сигареты и еще очень много вещей, но все это
было не дивное б.с. русские - мы стали и обмениваться
нам сказали, что мы не были знаками Нраена Нраена
Сколько сотен тысяч молодых ребят могли бы остаться
в тюрьмах, если бы мы были пленены зомь враг -
сильными. На заводе работали очень много европейцев от
нашумом и вору писано, писаны, они жили в огнях с
меньшей охраны. Русские жили в середине лагеря и лагу
жессыва и на вышках с тилметам. У нас был

В эти дни мы матрицы набитые соломой, или их бросают на
 проволоку и перекачивают в барак - криком едут, они
 пугаются нас, мы были голодные, как звери, не обра-
 щали внимания на вострелы, что успели схватить в рот, это
 было тогда, когда перекачивались к себе на нас надбурсы
 свои макаши и врывали у нас, так было и в Днепропетровске
 турки. Турки были для народа мерзавцы бурды и во дворе копы
 турки была целая куча снега покрывала, рывали вшивки с тур-
 метом. Несколько человек пролезли на крышу крыше бурды
 между макаши стрелы, двенадцать, так они шлоши целые
 сутки и кровь стекала на бурды. На следующий день голод по-
 нел меня на эту бурду - схватил в бурды одного убили, се-
 мне повезло и мне достался надбурды. Турки в востро-
 ная мне могу поверить, что это были ершны. Мои родные
 не любят, когда я рассказываю об этом. Когда англичане
 насам болбили Ашафенбург козлом режимом эваширство
 завод и нас отправляли на Бог Германин в- Англии
 бильно к швейцарским францие. Францие пришел с зива-
 тилубер матерей ерше, обер мастер и мастер забурды
 своих пленных работех и сам меня узнали, но было
 21 год и нас отвезли на завод "Фар" - там работали фран-
 цузы и уфриве назови еврейи. Днем мы работали, а все-
 роме нас отвезли в мчире. Рядом работали французы, один
 францие его звали Эман, они-то провниклись и его побили вил-
 тилуберовать колени вон и матеру он брал тилуберван-
 кую тилуберу и вон в коросам, вставил в бурды тилубу
 и бурдан обемиружали моего бросило спире и тилубу
 так целый день и вил этот Эман в мне ерше, что он
 и еще две собираются бежать в швейцарию и хотел меня
 взять собой. А я подумал почему именно меня, хотел пойти
 пошелу. В назначенный день я вышел из цеха, они меня тогда
 меня перекинули через забор и спрятались за городом в оверид-
 ной бурды. Меня периодически в бурды и тилубу и там мы тилубу
 доноси. Среди францие был один мальчик, он мог на зива-
 определить место, где мы находимся и у них была карта.
 Тогда я понял зачем я им нужен. Днем мы тилубу
 в швейцарию и вон в мчире, а ночью мы тилубу, но надо было
 что-то кушать. У немцев в деревне вилубу тилубу
 и есть мадамы (мелер) там у них были разные закртки

свиная тушка, кур, утка, разное овощи. Для меня (7)
это было новизной, у нас этого не было. Французам
мыслили съездит Колвинский пивовар, или Колвинский пиво в
подвале Крестов и меня стучали. Емиз на обмотке —
некоторые американские вещи носили батальон с обмоткой
и для нас открыли стеклянные банки, сверху белая стеклы
намазана с резиной там с движком и крутилка
и вот в темноте я думала палец в банку, и вот
руженица и бросил в миску, потом они меня вконец
убивали — это было очень жестоко, со мной был
мужик — я весил 40 кг. добрался до Франции и устал
переехать. Меня от нас забрала маэстрини, потом
попытки к отправкам в тюрьму, там был еще рус-
ские, потом нас отправили в Лозанна, там на каран-
тинные тоже были русские. Нас хоронил Карминчи
нам объявили, что мы являемся дезертирствованное
нам выдали американскую военную форму — там
что получил американцев, форму пошили и другие
наименования — мы должны были на манти-
карманчике носить нашу красную звезду. В
Швейцарии нас очень хоронил Карминчи, потом нас
разбросали по разным городам. Я попал в 2.
Марусинское. Сел в тюрьму с Австрией. Там
мы работали на сельхозпредприятии, они не засадили
кто хотел заработать, они платили очень хорошо,
там я познакомился с одной еврейской семьей, они
были австрийские евреи из Вены — они мне купили
путевку в Санадорий — там меня похитили, и мы
заехали, у меня на шее красные штыки, как в
молодости. Мы жили в хороших условиях, как у
Симизованке и мои. Мы там хотели работать, чтоб
привести домой хоть что-нибудь после тяжелой войны. Нам там
давали подарки: обувь, ремни, рубашки и т.д. Триехот в
Швейцарию, председатели МГБ и магазин нас готовили
ехать домой. Война уже кончилась, мы заходили по субботам
в ресторан заказывали водку, коньяк; у нас уже были деньги,
мы работали, а русские ради бога ничем умели и когда
они собирались уходить — подходил иелнер и говорил спасибо за
то что пришли, за нас уже и платили — мы спрашивали кто
с другого стола приветствует нас и показывал бурду V

Визитерия - Победа. Мы стали собираться. Покупали (9)
дровиче вату, там были дешёвые часы, но не подали хрипше
вагоны - едем через Австрию, западную Германию, нас охра-
няют американцы, потом переезжаем восточную Германию
нас виваши ватам из Красных вагонов и садим в узкие
теплушки и нас охраняют, как преступников. Пробовали входить
рихтонский лагерь и пешком 5 км в другой лагерь. Нам
посрачли, у Котуда было по телефону у некоторых по 2
нам подали команду оставить теплушки на право, выхо-
дим Майор, ноги расставил, руки на зад и го корки,
ну это доведётся - измечтиси родана, мы были хороши
обеди - в маклатонах, тиднах с голубуками. Потом майор
поменяет на лево, у него вперед много марш, телефон
остались. отшли метр 20, мы видим, из-за наших
теплушек дреко между офицерами. Нам повели в ба-
ню, если можно махать это банд, нас побрызгали
капканом расб-врам, потом отрягли на голо и дали
армейскую форму Б.У. мы всегда вшити друг друга
не узнали. Многие говорили эти хуже офицерам.
Это нас отрягли подальше, а офицерам в концлагерь
среднего были Герои советского Союза - почти их
забили и мы не боясь бежали из лагерей и потом
нас направили по частям. Я попал в 8 молодостриковне
полк, но вскоре весь полк переехали на армату Берлин
Германия. После выступления Берля в Фрунтене заня
разделились. Я и еще трое ездили на охраняем
на лавбуши погу сторону тлаанбаума была с мерками
скад зона, двое из нашего полка ушли в Америку
потом в узник, это из 75 км. которые прибили их в вейцарии
45 ушли в западную зону. Из-за барра приехали в не знае
на каком свете. Я писал в узник, в Умань, но никакого
ответа не было. связь только радиостанция. То было 1946 г.
моя двоюродная сестра мне написала, что в Умань
погибли мой отец, мать, сестра, а брат бежал в госпиталь
куда ему попали в подберезье; она спускалась с
парашютом - он был десантник - эвентно в Польше - была
целая группа - Егосинно ранило - выбило все зубы
русск язык и подберезье - он был молодое шель
на 3 года - хотел добровольно и получил 2 года на само

потому что он был гитлером. В декабре 1946г. меня дед (9
близко встал и в приехал в Одессу, брат меня уже тогда
у нашей сестры люди позно, было партизу не смелой отойти
и жить в в.м. Комитете с евреями и мой брат. В приехал
увидел своего брата им в Одессу. Там партизи были и в то время
лица: сметана, молоко, а здесь этого не было и он шёл
в Умань, там он познакомился с жемчужной - украинкой
она жила в деревне, у нее было коровы, дом и он жемчуж-
на - там и был очень хорошо, они жили там 5 лет
все воспитание, красивые, все с высоким образованием
старший сын еврейский аккордист или фортепиано-
проводник, старшая дочь училась в КИУ. Брат
умер 1992г. меня его уже не знает, что он еврей,
он боялся признаваться, сын занимался в академии
котом. работал в Тосбелопромхозе - само знаю, это
он еврей и дед был в плену, были бы большие потребности
носы - никто не знает, что у него есть брат. В 1947г. в
поступил на завод докарши, потом стал начальником. На
одном месте проработал 47 лет, первое время был сиротой
сталина меня посылал в НКВД, как в еврейский мир
еврей, думали, что я шпион - чужко вде ватсе,.....
никогда не получал премии за хорошую работу,
всегда особый оден. Выглядел тогда - все работни-
удивлялись, что в работе лучше, а кто хуже получал
премию. А последние 15 лет это клеветы с меня
пенсии. У меня хорошая семья: жена тоже проработала 45 лет
в связи - сизис пенсистер, тоже 10 лет работала бухгалтером
пенсии, сын внуки хорошие. Мне вернули все награды
извинились, орден Отечественной войны 1 степени, медали
"За отвагу" и много юбилейных медалей. После пенсии
еще проработал 10 лет, потом заболел мне сделали
урологическую операцию и запретили работать, а
каждый уже тогда не работало, получало пенсию 70 гр.
увозить пока не собираюсь, так как зависи от
детей - они поедут и мой поедет, но пока об этом не
думаю. Я узнал, что немцы выжили ватсе бы в ватсе
визитам - но мне не известно, так как я был в это
и не был Осм. Арбантер, Осм. Арбантер было лучше эти

Нам, они работали у Бюров, вот было, это было.

В 1957 г. прочел книгу о Карбышеве, "Когда Крылатые не садятся" писателем Толубов С.Н., он так написал об этом лагере Хаммельбург как будто он там был, я ему написал письмо, он мне ответил, что если книгу будут представлять они вклинит мой рассказ. Потом вышел журнал "Родины солдат" - там есть мой отрывок из рассказа Третьяка, а "Смоленский партизан" - я помню, тогда было такое время. Писаниям Вашим мое брату, если Вы собираетесь напечатать в газете.

Я переписывался с Советским Комитетом ветеранов войны и смирновским с.с. с Митья Френбургем, который от всех отделил. Хотел добиться чего-то по поводу команд, что все написано. Меня удивляет, что те евреи, это были организаторы лагеря и уехали за границу, коммунисты Коминформато, и черкучи не имеют, а мы здесь - бывшие узники, мучившиеся в плену, и нам ничего не дают. Вы, уважаемый, как председатель еврейской общины должны дать вавов, если надо уже нас осталось, еще несколько лет и никто уже не будет.

Извините, если не так складно написано, это была гаданая думка, что я переписал с уважением Вам Рабинович Я.

270069 Одесса-69
М. Кюри, 60, кв. 159
Рабинович Я. А.